

РЕШЕНИЕ

№ 390

гр. София, 24.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав,
в публично заседание на 15.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **3557** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145 - чл.178 Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.38, ал.7 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).

Образувано е по жалба на Н. Н. М. срещу Решение № ППН-01-1531/2019 от 15.03.2021г. на Комисията за защита на личните данни (КЗЛД).

С оспорения административен акт КЗЛД е наложила на жалбоподателя глоба в размер на 5 000 лв. за нарушение на чл.58, §1, буква „е“ от Регламент (ЕС) 2016/679 относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) – неосигуряване на достъп до всички помещения на администратора и обработващия лични данни, включително до всяко оборудване и средство за обработване на данни.

Жалбоподателят Н. Н. М. оспорва административния акт като незаконосъобразен. Оспорва компетентността на административния орган предвид изтеклия мандат на един от членовете на комисията, подписал решението. Твърди, че производството пред КЗЛД е образувано по недопустима жалба, поради което за него не възниква задължение да сътрудничи на КЗЛД, като осигурява достъп до жилището си, което по силата на Конституцията е неприкосновено. Отделно от това счита, че няма качество на задължено лице по ЗЗЛД, тъй като не е нито администратор на лични данни, нито обработващо лични данни лице. Във връзка с това сочи, че не е установено нарушение при обработването на личните данни,

следователно липсва основание за налагане на санкция. Сочи, че след постановяване на оспореното решение е осигурен достъп до жилището, но и до настоящия момент административното поризводство не е приключило и неправомерното обработване на личните данни не е установено. Счита, че трябва да се отправи преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз относно тълкуването на разпоредбата на чл.83 от Общия регламент, при което да се установи дали надзорният орган има право да налага санкции без да е установено нарушение при обработване на личните данни. Сочи, че сградата, в която се намира жилището, до което се иска достъп, не е въведена в експлоатация по надлежния ред и използването ѝ е забранено от органите на ДНСК, поради което жилището не се използва от него. Сочи обаче, че в жилището живее синът му. Твърди, че той и синът му са в конфликтни отношения с подателя на жалбата до КЗЛД, излага опасения за живота и здравето на членовете на семейството си, с което обосновава основателни причини за извършване на видеонаблюдение. Оспорва размера на наложената глоба с аргументи за непропорционалност, считайки я несъобразена с тежестта на нарушението и с имущественото му състояние. Искането към съда е административният акт да бъде изцяло отменен.

Ответникът – Комисията за защита на личните данни, не изразява становище по жалбата.

СЪДЪТ, като прецени, че административният акт подлежи на оспорване и жалбата е подадена от неговия адресат в законовия срок, намира същата за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна само по отношение размера на наложената глоба, поради което административният акт подлежи на изменение, а не на отмяна.

Установени факти:

Производството пред КЗЛД е започнало по жалба на П. А. П., в която са изложени оплаквания за осъществяване на незаконосъобразно видеонаблюдение чрез камера, монтирана на терасата на ап.16, находящ се на 3-ия етаж в жилищната сграда на адрес: [населено място], [улица], по начин да заснема входа на жилищната сграда и зелените площ пред нея. Жилището е собственост на жалбоподателя Н. Н. М. и неговата съпруга.

Комисията е приела жалбата за допустима и е предприела действия по установяване на изложените обстоятелства в нея. Със Заповед № РД-15-131 от 22.06.2020 г. на председателя на КЗЛД е разпоредена проверка с цел да се установи изградена ли е система за видеонаблюдение и какви се нейните технически параметри. При външен оглед на сградата е установено, че на терасата на жилището е монтирана камера. За установяване на конкретни обстоятелства, относими към обработването на личните данни на живущите в блока - какъв е обхватът на камерата, в работен режим ли е, кой извършва наблюдение, правят ли се записи на и съхраняват ли се – е необходимо да се осигури достъп до помещенията в жилището и до техническото съоръжение. Проведени са разговори по телефона с жалбоподателя, изпратени му са съобщения на електронната поща - всички подробно описани в административния акт - в които той е уведомен за разпореждането да

предостави достъп за проверка в удобно за него време, включително и чрез други лица. По преписката е представена кореспонденция между жалбоподателя и главния секретар на КЗЛД, в която жалбоподателят посочва аргументи защо не желае да предостави достъп до жилището си (аналогични на изложените в жалбата до съда) и изрично заявява, че няма да присъства на никакви действия на КЗЛД като логичен израз на отношението му към производството. На адреса на жилището са извършени три проверки – на 23.0.2020г. на 02.07.2020г. и на 01.09.2020г., при които не е осигурен достъп на проверяващите.

КЗЛД е приела, че с поведението си жалбоподателят нарушава чл.58, §1, буква „е“ от Общия регламент, което е основание за налагане на глоба по чл.83, §2, буква „е“.

Правни изводи:

Решението е постановено от КЗЛД в рамките на нейната компетентност по чл.38, ал.3 от ЗЗЛД. Неоснователни са възраженията на жалбоподателя за липса на компетентност на органа поради изтичане на мандата на член на комисията. Изтичането на мандата на един от членовете на колективния орган не прекратява правомощията на органа, нито ограничава обема им, и не води до нищожност на акта.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган в законен състав и с мнозинство съгласно чл. 9, ал.3 от ЗЗЛД. Решението е издадено в предвидената от закона форма, съгласно чл. 59 АПК, като съдържа необходимите посочени в ал. 2 реквизити. При издаване на оспорения административен акт не са допуснати съществени административно-процесуални нарушения.

Оспореният административен акт е постановен в съответствие с материалноправните разпоредби на закона и с целта му.

Събраната чрез видеонаблюдението и записването на данните от видеонаблюдение информация предсавлява рични данни по смисъла на чл.4, т.1 от Регламент 2016/679, тъй като тя се осигурява възможност лица да бъдат идентифицирани по техни физически белези.

Съгласно чл.4, т. 2 от Регламент 2016/679 „обработване“ означава всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, подреждане или комбинирание, ограничаване, изтриване или унищожаване. Извършването на видеонаблюдение чрез автоматично техническо средство със или без свалянето и съхранението на записи попада в хипотезата на обработване на лични данни чрез събиране , съответно и чрез записване и съхранение.

Лицето, което извършва видеонаблюдението и/или съхранява записите, има качество на администратор на личните данни съгласно дефиницията на чл.4, т.7 от Регламент 2016/679 – независимо дали е физическо или юридическо лице, публичен орган, агенция или друга структура – достатъчно е лицето или структурата сами или съвместно с други да определят целите и средствата за обработването на лични данни. Жалбоподателят, като собственик на жилището, в което е монтирана камерата, както и синът му като ползвател на жилището съобразно изложеното в жалбата, имат

качеството на администратори на лични данни като физически лица, защото сами определят целите и средствата за извършеното видеонаблюдение.

За установяване на конкретното нарушение КЗЛД разполага с разследващи правомощия, подробно регламентирани в чл.58 от Регламент 2016/679. Относително към предмета на спора е правомощието на КЗЛД като надзорен административен орган да получава достъп до всички помещения на администратора и обработващия лични данни, включително до всяко оборудване и средство за обработване на данни – чл.58, §1, буква „е“.

Доколкото липсват конкретни данни за лицето, което извършва видеонаблюдението, правилно надзорният орган е адресирал искането си за достъп до жалбоподателя в качеството му на собственик на жилището. Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че с искания достъп до жилището КЗЛД нарушава правото на неговата неприкосновеност, което е въздигнато като основно право на гражданите в Конституцията на Република България (КРБ). По аргумент от чл.33, ал.1 от КРБ неприкосновеността на жилището се изразява в забрана по отношение на всяко лице да влиза или остава в жилището без съгласието на обитателите му освен в случаите, изрично посочени от закона. Именно поради това, че нито регламентът, нито ЗЗЛД регламентират ред за влизане и оставане в жилището без съгласието на обитателите му, е предвиден ред да се иска и получи достъп от администратора на личните данни. Специалното разследващо правомощие на надзорния орган да получи достъп до помещенията и техническото оборудване на администратора на лични данни не нарушава неговото основно право на неприкосновеност на жилището и е съобразено с целта на регламента и на ЗЗЛД за обективно и пълно установяване на нарушенията и ефективна защита на личните данни.

Възпрепятстването на комисията да реализира разследващите си правомощия е самостоятелно нарушение, което ангажира отговорността на администратора на лични данни, независимо от това дали в последствие е установено неправомерно обработване на лични данни или не. Обстоятелството, че и след предоставянето на достъп КЗЛД все още не е установила извършване на нарушение при обработването на лични данни, няма правно значение. Възраженията на жалбоподателя в този смисъл са неоснователни.

Разпоредбата на чл.83, §5, буква „д“ от Регламент 2016/679 определя ясно непредставянето на достъп като самостоятелно основание за налагане на административно наказание „глоба“ или „имуществена санкция“ в размер до 20 000 000 Е. или, в случай на предприятие — до 4 % от общия му годишен световен оборот за предходната финансова година, която от двете суми е по-висока. Нормата е ясна и не се нуждае от тълкуване относно правоприлагането ѝ. Искането на жалбоподателя за отправяне на преюдициално запитване до Съда на ЕС е неоснователно.

Допълнителното позоваване на КЗЛД на чл.58, §2, буква „и“ от Регламент 2016/679 е неотносително, тъй като цитираната разпоредба предвижда налагане на глоба като допълнителна мярка към корективните правомощия по този параграф, които в случая са неприложими, а не при възпрепятстване на разследващите правомощия на комисията. Доколкото в мотивите и в диспозитива на решението си КЗЛД е дала правилната квалификация и е посочила правилната санкционна разпоредба по чл.83, §5, буква „д“ от Регламент 2016/679, посочването и на неотносителната разпоредба не представлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Фактите са правилно подведени под

относимата правна норма, поради което е налице съответствие между фактическото и правното основание за издаване на акта.

За индивидуализация на наказанието и определяне на размера му КЗЛД е обсъдила всички основания по чл.83, §2 от Регламент 2016/679. Правилно нарушението е квалифицирано като извършено с форма на вина умишъл. Жалбоподателят е съзнавал, че не изпълнява разпореждане на надзорен орган, имал е възможност при три различни посещения да окаже съдействие, бил е предупреден за последиците от неизпълнението, включително и за налагане на санкция, но въпреки това изрично е отказал. Ясно е осъзнавал противоправния характер на деянието си и общественотоопасните последици от него. Твърденията на жалбоподателя за заплахата за сигурността на живота и здравето на него и на членовете на семейството му, изложени в сигнали до Висшия съдебен съвет и до Главна дирекция „Охрана“ при Министерството на правосъдието, като основание за извършване на видеонаблюдението, нямат отношение към задължението му да предостави достъп до жилището и нямат правно значение за спора. КЗЛД е отчела също, че няма данни за причинени вреди и пряко нарушени права на субектите на личните данни, както и че жалбоподателят няма предишни нарушения.

Относно определения размер на наложената глоба от 5 000 лева обаче няма изложени мотиви. По аргумент от чл.83, §1 от Регламент 2016/679 КЗЛД следва във всеки конкретен случай да обоснове, че наложената глоба е ефективна, пропорционална и възпираща. Европейският законодател обвързва размера на глобата или санкцията с имущественото състояние на нарушителя, определяйки само максималния размер на наказанието. От разума на чл.83, §5, буква „д“, следва че за физическите лица глобата не може да бъде повече от 20 000 000 евро. За да се определи наказание, което да отговаря на изискванията за пропорционалност и ефективност едновременно, за всеки конкретен случай трябва да бъдат взети предвид тежестта на нарушението и имущественото състояние на нарушителя, както и общият стандарт на живот в страната, което в настоящия случай не е сторено. Относно имущественото състояние на жалбоподателя и на неговото семейство не са събрани никакви данни. Размерът на минималната работна заплата за 2021г., определен с Постановление на Министерския съвет № 331 от 26 ноември 2020 г., е 650 лева. Наложена глоба надвишава почти осем пъти минималната работна заплата. Безспорно, тя е ефективна и възпираща, но е непропорционална, тъй като този възпиращ ефект може да бъде постигнат и с по-нисък размер на глобата.

Съдът, като взе предвид липсата на данни за имущественото състояние на жалбоподателя и семейството му и минималната работна заплата като икономически показател за стандарт на живота в България, от една страна, както и значимостта на охраняваните с Регламент 2016/679 обществени отношения от друга страна, счита, че глоба в размера на минималната работна заплата би била пропорционална и би имала също необходимия възпиращ ефект.

Оспореният административен акт е незаконосъобразен само относно размера на наложената глоба, поради което следва да бъде изменен.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2, Административен съд София-град, 38 състав,

Р Е Ш И :

ИЗМЕНЯ Решение № ППН-01-1531/2019 от 15.03.2021г. на Комисията за защита на личните данни в частта му относно размера на наложената глоба, като го намалява от 5 000 (пет хиляди) лева на 650 (шестстотин и петдесет) лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба, подадена чрез АССГ в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: